

των τὴν ἐξόντων, τοῦ σεβαστοῦ Ἰεράρχου τὴν κατασπράζειν.

Χαίρομεν μακθάνοντες ὅτι καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, τὸ ἀντικανονικόν καὶ ἀποπὸν τοῦ, τομῆματος συνειδένα, οὐ μόνον δὲν ἐγνωστοποίησε τῷ Σ.β. Ἀρχιεπισκόπῳ τὴν διαίρεσιν τῆς ἐπισκοπῆς του, ἀλλ' οὕτως καὶ τὸν σχηματισμὸν καὶ διορισμὸν Ἐπισκοπικῆς Ἐπιτροπῆς ἐν Ἡλείᾳ.

Χαίρομεν δ' ὡσαύτως βλέποντες μετὰ χριστιανικοῦ ἀληθῶς θάρρους—ὅπως ἐμπρέπει—τὴν Αὐτοῦ Σεβασμιότητα, τὸν ἅγιον Πατρῶν καὶ Ἡλείας, ῥητῶς δηλοῦντα διὰ τῆς καταπεριωπίας πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον ἀναφορᾶς του, ὅτι οὐ μόνον δὲν πραιτεῖται τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ δικαιώματος, ὅπερ καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία τῷ ἀνέθηκαν, ἀλλ' ὅτι θέλει διατηρήσῃ τὴν κανονικῶς λαχοῦσαν αὐτῷ Ἱερὰν ποιμνίαν Πατρῶν καὶ Ἡλείας, ἀφ' ἧς οὐδεὶς δύναται νὰ τὸν ἀποσπάσῃ, ἀνευ ἀνατροπῆς τῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν κειμένων Νόμων.

Εἶθε τὸ τοιοῦτον θάρρος οὐδέποτε νὰ πολίτῃ τὴν Σεβασμιότητά του, ἀλλ' ἐν Κυρίῳ ποιούμενος δύναμιν νὰ θριαμβύσῃ ὑπὲρ τῶν Κανόνων καὶ τῶν Δικαιωμάτων τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις ἐπέπρωτο νὰ διατρέχωσι κίνδυνον καὶ παρ' αὐτῶν ἀκόμη, ὅτινες ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἔδει νὰ μύνωνται καὶ νὰ ὑπερμαχῶσιν αὐτῶν.

Χ.

Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀνωτέρω ἀναφορὰ τοῦ Σεβ. Πατρῶν καὶ Ἡλείας πρὸς τὴν Σεβαστὴν Ἱερὰν Σύνοδον, περιελθούσα εἰς χεῖρας ἡμῶν παρὰ φίλου, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἐν Πάτριας τῇ 19 Ἰανουαρίου 1900.

Πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀφορμὴν λαμβάνων ἐκ σημερινῆς ἐπιστολῆς Συνοδικοῦ μέλους, γράφοντός μοι ὅτι, διὰ τῶν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον δύο ὑπομνημάτων μου, τῶν ἀφορώντων τὴν κατὰ τμησιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μου, παραιτοῦμαι τοῦ προσωπικοῦ μου δικαιώματος, τὸ ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία μοι ἀνέθηκεν, ἐθεώρησα ἀναγκαῖον νὰ ὑποβάλω πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὅτι οὐδαμοῦ τῶν ἀνωτέρω ὑπομνημάτων μου ἐκδηλῶ ἢ ὑπονοῶ τισιούτην παραίτησιν, ἀλλὰ τὸναντίον ῥητῶς δι' αὐτῶν ὑποστηρίζω τὰ δικαιώματά μου ἐπικαλεσθεὶς εἰς τοῦτο καὶ τὴν ἀρωγὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὅτι ἐνῶ προχειρισθῆν πρὸ ὀκταετίας ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν καὶ Ἡλείας ζητεῖται ἤδη παρὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀποσπασθῆ ζωντὰς μου, μέρος τῆς ἀρχιεπισκοπῆς μου, ἡ Ἡλεία, καὶ ὅτι τοιοῦτον οὐ μόνον εἰς τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας ἀντικεῖται, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Καταστατικὸν αὐτῆς

νόμον, καθ' ἓν δὲν δύναται ἀκούσιως ἑαυτοῦ νὰ ἀποσπασθῇ ὁ οικεῖος ἐπίσκοπος τοῦ ποιμνίου του, ἐκτὸς ἐγκλήματος ἐπάγοντος καταίρεσιν.

Ταῦτα ὑποβάλλω τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ἵνα ἀρῆθῃ πᾶσα τυχὸν παρεξήγησις τῶν ὑπομνημάτων μου, μολοντί καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα αὐτῶν εἶναι σαφές, ὅτι πᾶσαν μεταβολὴν ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ μου καὶ ἀφαιρεσὶν μέρους τοῦ πνευματικοῦ μου ποιμνίου θεωρῶ ἀντιβαίνουσαν εἰς τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰς ἱεράς παραδόσεις. Δηλῶ δὲ καὶ διὰ τῆς παρουσίας μου ὅτι δὲν θά παύσω νὰ φρονῶ ἐν τῇ συνειδήσει μου ὅτι εἶμι Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν καὶ Ἡλείας.

Εὐπειθέστατος

ὁ Πατρῶν καὶ Ἡλείας **ΙΕΡΟΘΕΟΣ**

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ΥΠΟΤΑΓῆ Εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ

«Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστὶ, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο» πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ.» (Ματθ. κς'. 39.)

Ὅτε ὁ Κύριος ἡμῶν ἔμελλε νὰ πῆ τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ποτήριον χάριν τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἐλυπεῖτο καὶ ἐστενοχωρεῖτο διὰ τοῦτο, πρηνῆς δὲ προσεχῆτο εἰς τὸν οὐράνιον αὐτοῦ Πατέρα, λέγων: «Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο» πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ.»
Ὡ; ἔχων καὶ ἀνθρωπίνην φύσιν πλὴν τῆς θείας, ἐλυπεῖτο καὶ ἠδημόνει εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ τσοσούτων δυσχερειῶν καὶ φοβερῶν κινδύνων, καὶ ἐπεθύμει νὰ παλλαγῇ, εἰ δυνατόν, αὐτῶν.

Ἐλυπεῖτο, διότι ἐγνώριζεν ὅτι θὰ παρεδίδοτο ὑπὸ τοῦ ἀγαρίστου καὶ ἀναζίου αὐτοῦ μαθητοῦ Ἰούδα, ὅτι ὡς κακοῦργος θὰ συνελαμβάνετο, θὰ ἦγετο ἐνώπιον τῶν φθονερῶν καὶ ὑποκριτῶν γραμματέων καὶ φαρισαίων, θὰ ἐχλευάζετο, θὰ ὕβριζετο καὶ ἐκολαφίζετο, θὰ ἐνεπτύετο καὶ ἐμαστιγοῦτο, τέλος δ' ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θὰ προσηλοῦτο ἐν μέσῳ δύο ληστών ὁ ἀθῶς καὶ ἀνεζίκαιος, ὁ πρῶτος καὶ μακρόθυμος.

Ἦτο ὅμως ἀνάγκη ἀναπόδραστος νὰ τελεσθῶσι πάντα ταῦτα ἢτο ἀνάγκη ἀναπόφευκτος νὰ συντελεσθῇ, ὡς τάχιστα, τὸ μέγα ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου ἢτο ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ χυθῇ τὸ πολῦτιμον τοῦ Ἰησοῦ αἷμα, ἵνα καθαρθῇ ἡ ἐκ τῆς ἀμαρτίας κατεσπιλωμένη ἀνθρωπότης.

Καὶ διὰ τοῦτο, παρ' ὅλας τὰς δυσχερείας αὐτάς, οὐδεμίαν ἄρνησιν εἰς τοῦ Πατρὸς Του τὸ θέλημα ἀντέταξεν· ἀλλὰ ἡλικίαν εὐπειθῶς φερόμενος εἶπε: «Πλὴν

οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ.» «Ἦθελον, Πάτερ μου, εἶπεν, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἀποφύγω τὸ ποτήριον τοῦ θανάτου, ἀλλ' ἀφ' οὗ θέλεις νὰ τὸ πῶ, ἄς γείνη τὸ θέλημά σου, ἄς ἐκτελεσθῇ ἡ ἐπιθυμία σου.»

Ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἄπειρος ἀγάπη ἀφ' ἐνός, ἡ εἰς τὸν Πατέρα του ὑπακοῇ ἀφ' ἑτέρου συνέτειναν εἰς τὸ νὰ δεχθῇ μετ' ἄκρας προθυμίας, ἀγογγύστως νὰ ὑποστῇ τὸν ἀρρήτως ἐπώδυνον σταυρικὸν θάνατον.

Ἦθελε διὰ τοῦτο νὰ διδάξῃ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὅτι τὸ πρῶτιστον καὶ κυριώτατον καθήκον μας εἶναι ἡ τελεία ὑποταγὴ εἰς τὸ θεῖον θέλημα, ἡ τελεία ἀφοσίωσις εἰς τὴν ἀνελλιπῆ καὶ ἀκριβῆ αὐτοῦ ἐκπλήρωσιν.

Τί ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν ὁ Θεός;

Ἀπαιτεῖ νὰ ἔχωμεν θερμὴν καὶ ἀκράδαντον εἰς αὐτὸν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν, σταθερὰν ἐλπίδα καὶ καθολικὴν ἀγάπην. Ἀπαιτεῖ νὰ εἴμεθα ἐν πάσῃ περιστάσει ἀληθεῖς αὐτοῦ μαθηταί, εὐπειθεῖς τέκνα του, θερμοὶ λατρευταί του. Θέλει ὄχι μόνον ἐν τῇ εὐτυχίᾳ, ἀλλὰ πρὸ πάντων καὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ εἰς αὐτὸν νὰ προβλέπωμεν καὶ παραμυθίαν καὶ θάρρος παρ' αὐτοῦ νὰ ἀντλήωμεν. Θέλει νὰ ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον εὐκρινῶς καὶ ἀνοποκρίτως, τὴν ἀγάπην μας ἐπεκτείνοντες καὶ ἐπ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἐχθροὺς μας, καὶ ἐπ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς βλάπτοντας ἡμᾶς καὶ μισούντας. Ἀπαιτεῖ παράδειγμα ἔχοντες τὸν βίον τοῦ Σωτῆρος νὰ εἴμεθα δίκαιοι ὡς αὐτός, εἰρηνικοὶ καὶ ἀθῶοι ὡς αὐτός, πράεῖς καὶ ἀνεζίκαιοι ὡς αὐτός, εὐπειθεῖς καὶ ταπεινόφρονες ὡς αὐτός, φιλαλήθειαι καὶ εὐκρινεῖς ὡς αὐτός, ἐγκρατεῖς καὶ σώφρονες ὡς αὐτός, τελεῖοι τέλος ὡς αὐτός, ὅστις ἄκραν καὶ ἀπαράμιλλον τελειότητα ἐπέδειξεν.

Ἴδου ποῖον εἶναι τὸ θέλημα τοῦ οὐρανίου ἡμῶν Πατρὸς, ἰδου τί οὗτος ἀπαιτεῖ παρὰ παντὸς ἐπιθυμοῦντος γνήσιος αὐτοῦ μαθητῆς νὰ ἦναι καὶ διασπλεγόμενου ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ γείνη μέτοχος τῶν ἀφθάρτων καὶ αἰώνιων ἀγαθῶν.

Χ.

Ὅταν σφοδρὸς καὶ βίαιος τῶν δυσχερῶν καὶ ἀνωμάτων περιστάσεων ὁ ἀνεμος πνέῃ, ὅταν ἡ δυστυχία καὶ ἡ στέργσις μᾶς καταλαμβάνουν, ὅταν ποικίλαι νόσοι μᾶς περικυκλῶνουν, ὅταν θάνατος φιλτάτου ὡς ῥομφαία τὴν καρδίαν μας διέρχεται, δὲν πρέπει νὰ παρεκκλίνωμεν τῆς εὐθείας καὶ σωτηρίου ὁδοῦ· ἀνάγκη νὰ ἐμμένωμεν στερεοὶ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ θείου θελήματος· ἄς μὴ κατακυριεύωμεθα ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ τῆς ἀπιστίας καὶ ἀσεβείας, ἀλλὰ μετ' ἐλπίδος θαυμαστῆς καὶ θάρρους ἀκαταγωνίστου ἄς ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου καὶ θαρ-

ραλέοι ἄς ἀναφωνώμεν: «Γεννηθήτω, Πάτερ, τὸ θέλημά Σου τὸ ἅγιον!»

Ὁ Ἰωβ, ὅτε ὑπὸ τῆς ἀσεβοῦς συζύγου του παρεκινεῖτο νὰ βλασφημήσῃ τὸν Θεόν, προβαλλούσης ὡς αἰτίαν τὴν δυστυχίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ εὐρίσκοντο, αὐτὸς ἀδιάσειστος ἐν τῇ ἀρετῇ ἔμεινεν, εἰπὼν: «Τὰ ἀγαθὰ ἐδέχθημεν παρὰ τοῦ Θεοῦ· δὲν πρέπει τώρα νὰ δεχθῶμεν καὶ τὰ κακά; Ἄς ἦναι τὸ ὄνομα του εὐλογημένον.»

Καλὸν βεβαίως εἶναι νὰ μὴ κατεγώμεθα ὑπὸ θλίψεων, εὐχάριστον καὶ ἐπιπρόθητον εἶναι μακρὰν τῶν πικρῶν, μακρὰν τῶν στεργῶν καὶ δεινῶν νὰ εὐρισκώμεθα, ἀλλ' ὅταν θέλῃ ὁ Θεός νὰ ὑποστῶμεν πάντα ταῦτα, ὅταν θέλῃ νὰ ποτισθῶμεν μετὰ τὴν πικρίαν τῆς πτωχείας, τῆς γυμνότητος, τῆς ἀσθενείας, τοῦ θανάτου, ἄς μὴ ἐναντιωνώμεθα εἰς τὸ ἄγχιον θέλημά του, ἄς ὑποτασσώμεθα τελείως εἰς αὐτό, τοῦθ' ὅπερ θὰ μᾶς παράσχη καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆς ἀνακούφισιν, καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ εὐδαιμονίᾳ αἰώνιον.

Τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἄς εἴμεθα βεβαίοι, ὅτι κείποτε εἶναι ἐπιωφελές καὶ σωτήριον εἰς ἡμᾶς· ἂν θέλῃ νὰ θλιβῶμεν, ἂν ἐπιθυμῇ νὰ πικρανθῶμεν καὶ στενοχωρηθῶμεν, θέλει πάντα ταῦτα νὰ δοκιμάσωμεν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ψυχῆς μας.

Ὅταν εἴμεθα ὑπάλληλοι, ὁ δὲ προϊστάμενός μας ἀδίκος καὶ ἀρπαξ, μᾶς ἐπιθάλλῃ νὰ τὸν βοηθήσωμεν εἰς τὴν ἀδικίαν, νὰ τὸν συνδράμωμεν εἰς τὴν κλοπὴν καὶ ἀρπαγὴν, ἄς σκεπτόμεθα, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιθάλλει ἐκεῖνος εἶναι ἀντικείμενον εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀντικρὺς ἀρνήσεως τῆς ζωῆς εἰς αὐτὸν πίστεως, ἱκανὸν ἐπομένως εἶναι εἰς τὴν αἰώνιον ἀπόλειαν νὰ μᾶς βυθίσῃ. Ἄρα πάσῃ δυνάμει πρέπει νὰ ποσύγωμεν τὴν ἀδικον αὐτὴν σύμπραξιν, νὰ ἀποποιηθῶμεν νὰ γείνωμεν συνένοχοι μετὰ τὸν σκληροκάρδιον καὶ ἀσεβῆ προϊστάμενον καὶ ἂν ἐκεῖνος μᾶς ἀποβάλῃ τῆς ὑπηρεσίας, εὐχάριστος τοῦτο ἄς δεχθῶμεν, ἔχοντες τὴν συνειδήσειν ἡσυχον καὶ γαλήνιον ἐν τῇ συναισθήσει, ὅτι ἐφάνθημεν ἀντάξιον τοῦ προορισμῷ μας, ἐδέχθημεν ἀξία τοῦ Κυρίου τέκνα, ἀληθεῖς χριστιανοί.

Μὴ νομίσωμεν δέ, ὅτι ὁ φιλόσοφος Πατὴρ μας θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ. Ἀδύνατον!

Τὸ θέλημά του ἐξετελέσαμεν καὶ ἀποθηνήτους θὰ μᾶς ἀφήσῃ; Τὸν λόγον του ἐξεπληρώσαμεν καὶ εἰς τῆς δυστυχίας τὸ πέλαγος θὰ μᾶς ἐγκαταλίπῃ;

Ἐκεῖνος λέγει: «Οὐ μὴ σὲ ἀνῶ, οὐδ' οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω» ὥστε θαρροῦντες ἡμεῖς νὰ λέγωμεν: «Κύριος ἐμοὶ βοηθός καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος!» (Ἐβρ. γ'. 5, 6.) Καὶ ὁ Δαυὶδ

ψάλλει: «Νέος ἦναι, καὶ γὰρ ἐγγράσκω, καὶ οὐκ εἶδον δίκαιον ἐγκαταλειμμένον, οὐδὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ζητοῦν ἄρον. (Ἠσαϊ. λς'. 25.)»

Ὅταν τέκνον φίλτατον, ἀδελφὸς προσφιλέως, φίλος ἐπιστάθιος ἐκ τοῦ κόσμου ἀπέλθῃ, τί ὑπείλομεν νὰ κάμνωμεν; Πρέπει νὰ καταληθῶμεν ὑπὸ ἀπειπισίας; Πρέπει νὰ θρησῶμεν καὶ κοπτόμεθα; Πρέπει νὰ βεβαίως. Χριστιανοὶ ἂν εἴμεθα, θὰ διατηρῶμεν μέγα θάρρος καὶ ψυχραιμίαν, σκεπτόμενοι, ὅτι ἀφ' οὗ οὕτως ἠθέλησεν ὁ Κύριος, καθήκον ἡμεῖς ἔχομεν νὰ ὑποταχθῶμεν εἰς τὸ θέλημά του ἀγογγύστως.

Δυστυχῶς ὅμως δὲν συμβαίνει οὕτως εἰς πλείστοις εἰς τὴν παρακρινῶν δυστυχίαν παραβαίνουσαν τὸ θεῖον θέλημα, λησμονοῦμεν τὰ καθήκοντά μας. Δὲν ἔχομεν, φαίνεται, δοκιμάσει ἀκόμη ὅποιον ἕδον ἄνεκλάλητον εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου προσδίδει ἡ ὑποταγὴ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· δὲν ἔχομεν ἀκόμη κατανοήσει, ὅτι οὐδεμίαν εὐχάριστος εἶναι μεγαλειτέρα, θειοτέρα καὶ διαρκεσττέρα ἐκείνης, ἥτις προέρχεται ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ θείου θελήματος καὶ τῆς ὑποταγῆς εἰς αὐτό. Ἀπόδειξις δὲ τοῦτου τρανωτάτη τὸ ὅτι καθ' ἑκάστην τὰς θείας ἐντολάς παραβαίνουμεν, τὸ πανάγιον τοῦ Θεοῦ ὄνομα βλασφημοῦμεν, τὴν εἰς αὐτὸν πίστιν ἀρνούμεθα, τὸν πικραίνουμεν καὶ δυσχεροῦμεν μετὰ τοὺς λόγους μας, τὸν πικραίνουμεν καὶ τὸν δυσχεροῦμεν μετὰ τὰ ἔργα μας.

Τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ θέλημα μὴ λησμονώμεν, ὅτι πρέπει νὰ ἦναι τὸ ἀντικείμενον τῶν βλεψέων μας, ἡ τελεία καὶ ἀκριβὴς αὐτοῦ ἐκπλήρωσις τὸ κυριώτατον μέλημά μας. Μὴ δίδωμεν προσοχὴν εἰς τοὺς ὀλεθρίους λόγους τῶν φαύλων καὶ ἀσεβῶν, ὅτινες ὄχι μόνον αὐτοὶ ἐν τῇ παραβάσει τοῦ θείου θελήματος ζῶσιν, ἀλλὰ καὶ προτρέπουσιν εἰς τοῦτο καὶ ἄλλους, γινόμενοι αἰτίοι τῆς ἀπωλείας πολλῶν ψυχῶν, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ὁποίων πλείστα ὁ Σωτὴρ ἐμόχθησε καὶ ἔπαθε, τέλος δὲ τὴν ζωὴν του αὐτὴν ἐθυσίασεν.

Ὅφειλομεν νὰ κλείωμεν τὰ ὄτα εἰς τοὺς ἀποπλανώοντας καὶ φονεύοντας λόγους των, πρὸς δὲ νὰ δεώμεθα τοῦ παναγάθου Θεοῦ, ἵνα, οἰκτιρῶν, φωτίσῃ αὐτοὺς διὰ τοῦ θείου καὶ ἀνεσπερού φωτός του εἰς τὸ νὰ κατανοήσωσι τὴν πλάνην των καὶ κατίδωσι τὸν ζῆλον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον εὐρίσκονται.

Χ.

Συμβαίνει ὅμως πλείστοις νὰ λησμονώμεν τὰ καθήκοντά μας καὶ νὰ περιπρονώμεν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, αἰχμαλωτιζόμενοι ὑπὸ τῶν σφοδρῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἔρμαια αὐτῶν γινόμενοι. Ἡ πρὸς τὸ κακὸν τάσις ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν νοῦν μας τὴν ἰδέαν τοῦ καθήκοντος καὶ τῶν πρὸς τὸν

Θεὸν ὑποχρεώσεων καὶ δίκην τρωτῶν μᾶς βίπτει εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς καταστροφῆς. Ἐχομεν δὲ πρὸς τοῦτους καὶ τὸ ῥηθεῖον τῆς ψυχῆς; μᾶς πολεμοῦν, τὸν Διάβολον, ὅστις προσπαθεῖ καὶ ἀγωνίζεται καθ' ὅσον ἀνημπούνη ὠρον καὶ στιγμὴν νὰ μᾶς δεσμεύσῃ τελείως, νὰ τυρλώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς, νὰ σκοτίσῃ τὸν νοῦν καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εὐρισκομένους νὰ μᾶς βυθίσῃ εἰς ἀτελεύτητον ὁδόν, εἰς αἰώνιον κόλασιν.

Διὰ τοῦτο ἀνάγκη νὰ παρακαλῶμεν θερμῶς τὸν Κύριον, καὶ νὰ δεώμεθα αὐτοῦ ἡμέραν καὶ νύκτα ἵνα μᾶς διατηρῇ ἐν συναισθήσει τῶν καθήκοντων μας καὶ ἀδιαλείπτως νὰ μᾶς ὑπενθυμίζῃ τὸ θέλημα τοῦ τοῦ ἅγιου. Ἄς λέγωμεν ὡς ὁ Δαυὶδ: «Γνώρισόν μοι, Κύριε, ἕδδῶν ἐν ἡ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἦρα τὴν ψυχὴν μου.» (1)

Καθ' ἑκάστην πρῶϊαν ἐγειρόμενοι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἄς ἀνυψώνωμεν τὸν νοῦν μας εἰς τὸν οὐρανὸν ἡμῶν Πατέρα καὶ ἄς παρακαλῶμεν αὐτὸν νὰ μᾶς γνωρίσῃ τὸ θέλημα τοῦ καὶ νὰ μᾶς καταστήσῃ ἱκανοὺς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἵνα κατὰ τὴν ἐσπέραν εὐρεθῶμεν εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀπαριθμήσωμεν τὰς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐξασκηθείσας ἀρετὰς καὶ αἰσθανθῶμεν ἐν ἡμῖν αὐτοῖς χαρὰν ἀνεκλάλητον, ἡ γαλλίαςιν ὑπερκόμιον.

Ἄς ὑποτασσώμεθα τελείως εἰς τὸ πανάγιον τοῦ Πλάστου μας θέλημα καὶ ἄς φροντίζωμεν πάσῃ δυνάμει, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μας ἐν ἀνάγκῃ θυσιάζοντας, εἰς συμμορφωνώμεθα πρὸς αὐτὸ πλήρως. Τοῦτο ἐν τῷ μέσῳ τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς καὶ τῶν δεινῶν τοῦ κόσμου γαλήνην ἀναφαίρετον θέλει μᾶς παράσχη, ὥστε μετὰ θάρρους νὰ βαδίζωμεν τὴν ὁδὸν μας πεποιοιθότες ὅτι ὑπὸ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ θὰ διατελώμεν, δὲν θὰ εἴμεθα μόνοι, ἔρημοι καὶ ἐγκαταλειμμένοι, ἀλλ' εἰς πᾶσαν περίστασιν, εἰς πᾶσαν ὥραν καὶ στιγμὴν θὰ ἔχωμεν πλησίον μας τὸν Παντοδύναμον, θὰ ἔχωμεν προστάτην μας τὸν Πανάγαθον.

Ὅτι δὲ τὸν ποιῶντα τὸ θέλημά του ὁ Θεὸς ἀδιαλείπτως βοηθεῖ καὶ προστατεύει, αὐτὸς οὗτος ὁ Σωτὴρ τὸ βεβαίος: «Καὶ ὁ πέμψας με μετ' ἐμοῦ ἐστίν· οὐκ ἀφήκε με μόνον ὁ Πατὴρ· ὅτι ἐγὼ τὰ ἀρετὰ αὐτῷ ποιῶ πάντοτε.» (2)

Ναί, μακρόθυμοι! Κύριε, πανάγιε Ἰησοῦ, ὅταν ἐκτελῶ τὸ θέλημά Σου τὸ ἅγιον, ἀπείρως θὰ με ἀγαπᾶς, ἀεννάως θὰ με προστατεύσῃς. Καὶ ἂν ἐν θλίψει καὶ στενοχωρίᾳ εὐρεθῶ, Σὺ ἐκ τῶν δεινῶν αὐτῶν θὰ με ἐξαγάγῃς καὶ εἰς κίνδυνους πολλοὺς ἂν περιπέσω, Σὺ ἐξ αὐτῶν

(1) Ἠσαϊ. ρμβ'. 8. (2) Ἰωάν. γ'. 29.